

Hősök, királyok és szentek nyomán Erdélyben

Beszámoló az erdélyi kirándulásról

HAT-KP-1-2022/1-000721

2023. április 25-28.

A Határtalanul pályázat a hetedik tanévünket végig kísérő projekt feladat.

Ősszel osztályfőnöki óra keretben elmesélte Adrienn néni és Tünde néni, hogy a hetedik évfolyam ismét lehetőséget kapott a Határtalanul program keretében Erdélyi utazásra. Ismertették, hogy sok feladat vár ránk a tanév során. Az utazás előkészületeit ősszel kezdtük meg.

Októberben elolvastuk, megnéztük és feldolgoztuk Jókai Mór: Nagyenyedi két fűzfa című regényéből készült filmet.

Novemberben a városi múzeumba látogattunk, ahol Gödöllői Szecessziós Művésztelep gyűjteményes kiállításán a múzeum igazgatója: Kerényi B. Eszter történész ismertetett minket a művésztelep alkotóinak Erdélyben végzett kutatásairól, ottani kapcsolatairól. Ezután egy múzeumpedagógiai foglalkozáson vettünk részt, ahol a „Kert illatai” című rendkívül érdekes asszociációs festéssel elevenítettünk meg a művésztelep alkotóitól választott alkotást.

Novembertől adventi vásárra készültünk, ahol saját kézműves munkáinkat árulhattuk, hogy ezzel segítsük az utazáshoz szükséges önerő előteremtését.

Decemberben az utazás programjához kapcsolódva tanáraink témaköröket állítottak össze, melyből választhattunk, majd gyűjtőmunkához láthattunk. Osztályfőnöki órán egy filmet néztünk meg a Trianoni békeszerződésről és következményeiről.

Februárban a Magyarság Házától kapott filmen keresztül egy mozgássérült erdélyi lány életével ismerkedtünk meg, melyről rövid beszámolót írtunk.

Iskolánkban a hetedik évfolyam feladata a március 15-i események színdarabban történő bemutatása az iskolai ünnepségen. Heteken át készültünk, próbáltunk a színvonalas előadásra. Az ünnepi műsorral felidéztek a március 15-i eseményeket, a szabadságharc következményeit és megemlékeztünk az aradi vértanúkról. A városi ünnepségen megkoszorúztuk Petőfi Sándor szobrát.

Az ünnepség délutánján Györgyi néni, aki Körösfői Kriesch Aladár dédunokája érdekes előadást tartott családjuk vonatkozásában a művésztelep életéből.

A korábban választott témákban mindannyian egy-egy témából kiselőadást és hozzá ppt-t készítettünk. Osztályfőnöki órákon az erdélyi utazás útvonalának sorrendjében mutattuk be egymásnak. Ennek segítségével az utazás programjához kapcsolódó híres emberekkel, épületekkel, természetföldrajzi, történelmi vonatkozásokkal, művészettörténeti kapcsolódásokkal, népi hagyományokkal, Szent László legendáival ismerkedtünk. Erdélyi énekeket tanultunk.

Előkészítő foglalkozásunkon bemutattuk a települések látnivalóit, felidéztük a trianoni békeszerződést és következményeit.

Adományokat gyűjtöttünk iskolánkban, hogy ezzel a felajánlással segítsük a Kis Szent Teréz Gyermekotthon lakóit. Sok szülő és gyermek is adakozott. Hálásan köszönjük a felajánlásokat!

Felkerestük és megkoszorúztuk a Kolozsváron született Székely Bertalan festőművész sírját, valamint emlékházát Szadán. Ismereteinket kiegészítettük: „Írók és műzsák Gödöllőn” a gödöllői Léda-villa megismerésével is.

Osztályfőnökeink gyűjtőmunkáinkból, a tanult énekekből egy kis füzetet állítottak össze mindannyiunknak az utazáshoz.

Lelkesen készültünk az erdélyi kirándulásra!

És eljött utazásunk várva várt napja

1. nap

2023. április 25-28-ig mi is részt vehettünk a Határtalanul program keretében egy izgalmas erdélyi kiránduláson. Az ott eltöltött 4 nap emlékeit szeretnénk veletek megosztani.

Április 25-én hajnalban a gyülekeztünk fél 5-kor a Művészetek Háza parkolójában. Az iratok ellenőrzése, és a szülők rengeteg úti ellátmányának, a koszorúk bepakolása után 5 órakor elindultunk Gödöllőről. *A határon gyorsan átértünk és erdélyi idő szerint 9 órakor Nagyváradon álltunk meg, a püspöki székesegyháznál. Itt csatlakozott hozzánk Szilárd, az idegenvezetőnk, aki évek óta kíséri iskolánk osztályait. Ünnepelesen Szent Imrészé avattuk egy iskolapulóverrel. Először a szépen felújított püspöki palotát látogattuk meg. Sok érdekességet tudtunk meg a tárlat vezetőtől: „miért nem 365 ablaka a palotának? Miért van két rezidenciája a püspöknek? Hordókból készítették az intarziás padlót, Sisi és Ferenc József is itt töltött néhány napot”. A kiállításon láttunk egy rajzot, melyet Mária Terézia készített a Szent Jobbról. Rengeteg festményt, csodálatos termeket, egyházi kincseket, érméket és a Szent László hermáját is láthattuk. A templomban szeretnénk volna énekelni, de orgonakoncertre készültek, így orgonamuzsikával karöltve járhattuk be a székesegyházat. A Kanonok soron át, a történelmi belváros felé sétáltunk az esőben. Láttuk a régi magyar szecessziós épületeket. Megálltunk a Holnap Irodalmi Társaság szoborcsoportjánál, elsétáltunk a Magyar Színház és az EMKE kávéház épületénél, ahol Ady Endre megismerte híres műzsáját, Lédát, kinek villája Gödöllőn található. Ady kedvenc kávéházában alakult meg a Holnap Irodalmi Társaság. A Körös folyón átsétálva a Városházát, a csodálatosan felújított Fekete Sas palotát néztük meg. Az eső szakadt, jól eláztunk. A hatalmas városrendezés miatt a várba sajnos nem tudtunk elsétálni.*

A Királyhágóra utaztunk tovább. Szavunk is elállt a csodálatos látványtól, de sajnos itt is csak esőben tudtunk fotózkodni. Találkoztunk egy magyar diákcsoporttal.

Csucsán csak a kertből néztük meg a Boncza-kastélyt, mely Ady Endre feleségének Csinszkanak édesapjái volt. A buszról megcsodáltuk Bánffyhunrad nevezetes „palotáit”.

Körösfőn esőben sétáltunk fel a híres református templomhoz, mely 1764-ben épült. Gyönyörű varrottasokat, melyeket a konfirmáló lányok készítettek és pazar kazettás mennyezetet láthattunk. Ismerkedtünk a népművészet jellegzetes formakincsével. Ismét összetalákoztunk a magyar diákcsoporttal és közösen hallgattuk meg a templom bemutatását. Az emlékkönyvben megkerestük iskolánk csoportjainak korábbi bejegyzéseit.

Torockóra elázva érkeztünk meg kb. fél 7-re. A szállás a Székelykő lábánál volt. Két házban kapott helyet a csoportunk. A finom vacsora, beszélgetés, a napi eseményekhez kapcsolódó kiselőadások, a naplóírás és a 12 és fél órás utazás után fáradtan tértünk nyugovóra. A *többség gyorsan elaludt, de sajnós volt aki nem fáradt el kellőképpen.*

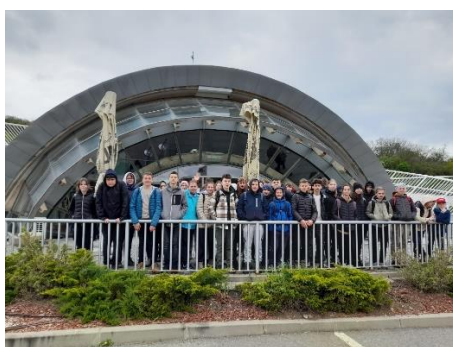

2. nap

Szerdán 6 órakor volt ébresztő, hátha láthatjuk a napfelkeltét. Sajnos a párás levegő miatt nem lehetett részünk benne. A kiadós reggeli után a buszt kellett kitakarítanunk, mivel előző nap a sok vizes esőköpeny miatt nem láttuk, mit hagytunk ott. Elindultunk Kolozsvárra. Szerencsére már nem esett az eső, de nagyon hideg volt. Szilárd útközben is rengeteg érdekes dolgot mesélt. A Házsongárdi temetőbe mentünk. Megtudtuk, hogy a neve a német Hasengarden szóból ered. Megnéztük Kós Károly, Dsida Jenő, Reményik Sándor, Apáczai Csere János sírját, ahol Ákos felolvasta a „Tavasza a Házsongárdi temetőben” című verset. Reményik Sándor sírjánál Szilárd felolvasta „Az építész fia” című versét, Dsida Jenő sírjánál koszorút helyeztünk el. Emlékeztünk, koszorúval róttuk le tiszteletünket. Sok érdekes információt tudtunk meg a temető történetéről, a sírkövek faragásáról. Megnéztük a régi várfal egy részét, a Karolina oszlopot, Mátyás király szülőházát. Innen a főterre vezetett utunk, ahol megcsodáltuk a gyönyörűen felújított Szent Mihály-templomot. Csendben leültünk, imádkoztunk és itt pótoltuk be a korábban elmaradt éneklést. Az élményt fokozta a templom adottságainak köszönhetően, milyen szépen szólt az énekünk. Mátyás király lovas szobránál Sári segítségével megismertük a szobor készítésének történetét, majd elhelyeztük az emlékezés koszorúját. Bolyai szülőháza mellett elhaladva a Farkas utcai templomhoz sétáltunk. A templom építéséről, történetéről, felújításáról, a szentélyben az Apafi család sírjairól, a régi magyar nemesi család címeréről sok érdekes dolgot tudtunk meg. Tanáraink sztorizgáltak a korábbi csoportjaik emlékeiből. A templom előtt áll a Kolozsvári testvérek Sárkányölő Szent György szobra, melyről 6. osztályban már tanultunk. Elénekeltek a „Kolozsváros, olyan város” kezdetű dalt, majd a buszhoz visszasétálva a Tordai sóbányát vettük célba. Útközben hallottuk, hogy a tordai országgyűlésen 1586-ban a világon először hirdették ki a „lelkiismereti szabadság és a vallási türelem” törvényét.

Idegenvezetőnk, Szilárd sok érdekességet mesélt a tájról és a bánya történetéről. A bányába egy folyosórendszeren indultunk el. A mennyezetről lógó mesés „sócseppkövek” alatt, bányatörténeti kiállítótereken át és óriási magasságban lévő falra erősített hídon (itt sokan a tériszonyukat gyúrték le), majd rengeteg lépcsőn jutottunk le a 40 m-es mélységbe. Egy csodálatos, hatalmas csarnokba érkeztünk. Ping-pong asztal, mini golf, játszótér, csónakázó tó, sőt még egy óriáskerék is működött a látogatók szórakozására. 1 óra szabadidőt kaptunk. Az óriáskerékre többen felültek, mások a játékokat próbálták ki, vagy vásároltak. A szokásos csoportkép után indultunk a Tordai-hasadékhoz. Útközben meghallgattuk a hasadék keletkezésének és Szent László pénzének legendáját. Szerencsére szépen sütött a nap így lehetőségünk volt a csodálatos, bár kissé veszélyes túrára. Többekre büszkén tekintettünk, mert ismét tériszonyt, na meg a fegyelmeztelenség legapróbb szikráját is le kellett győzni. A csodás út több alkalommal sziklaperemen és függőhídon vezetett át. Idegenvezetőnk, Szilárd geológiai ismereteit érdeklődve hallgattuk. „Szent László pénzét” sajnos nem találtunk. Nagyon érdekes volt bejárni azt a helyet, amiről eddig csak olvastunk. Bár hideg volt, de a nap ragyogott a hatalmas sziklák tetején. A mélységben zúgott a patak. Csodás látvány és élmény volt! Amikor visszaérkeztünk a kiinduló pontra, finom, meleg kürtőskaláccsal ajándékoztak meg tanáraink. Falatozás közben támadást indítottunk a helyi árusok portékái ellen. Ezt egy rögtönzött fegyverletétellel zárták le tanáraink. Névvel ellátott bicskáinkat zacskóba zárták, nehogy bajunk essen.

Torockóra kb. ½ 7-re értünk vissza. Az ízletes vacsora után meglátogattuk a Kis Szent Teréz Gyermekotthont. Szomorúan hallottuk, hogy néhány napja tüzeset volt náluk, így még inkább megéreztük, mekkora szükségük van arra az adományra, amit átadhattunk. A ház vezetője hálásan fogadta a pénzt és a könyveket. Elbeszélésből megismertük a mindennapjaikat, Bőjte Csaba atya munkásságát. Nem maradhattunk sokáig, mivel másnap várt a gyerekekre az iskola. Fáradtan, tele élményekkel írtuk meg naplóinkat. A fürdés, rendrakás után gyorsan el is aludtunk.

3. nap

A mai napon is 6.00-kor keltünk annak reményében, hogy láthatjuk a napfelkeltét. Most sem volt szerencsénk. A reggeli és az összepakolás után a falu központjába sétáltunk. Amíg vártuk, hogy kinyit a Néprajzi Múzeum ismét vásárlásba kezdtünk, ami szintén fegyverletétellel zárult. Természetesen sok helyi csemegét: zakuszkát, padlizsánkrémet és áfonyalekvárt is beszereztünk a helyi termelőktől, ajándékba az otthoniaknak.

Megnéztük a Néprajzi Múzeumot. Itt végre láthattuk a második napfelkeltét, ahogy ragyogva előbújta a hegy mögül. Sok szép, régi használati tárgyat, bútort, népviseletet csodálhattunk meg, mely a helyi lakosok életmódját, néphagyományait mutatja be.

Kanyargós úton sziklaormok között ragyogó napsütésben utaztunk. Kiderült, hogy egyik társunknak elveszett az összes irata. Emiatt hosszas telefonálások és izgalmak közben haladtunk előre egészen Nagyenyedig. Először a várat és a templomot néztük meg, mely még mos is felújítás alatt áll. Az 1848-as vérengzések emléktáblájánál elhelyeztük koszorúnkat, majd besétáltunk a híres nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégiumba. Az udvarán valóban áll a két fűzfa! Idegenvezetőnktől sok érdekességet hallottunk. Visszaemlékeztünk a filmből és regényből megismert történetre.

Következő állomásunk Gyulafehérvár volt. A régi várak felett átívelő hosszú hídon átsétáltunk a várkapuhoz. A templomban megemlékeztünk Hunyadi Jánosról, és Lászlóról, I Rákóczi Ferencről, II. Apafi Mihályról, János Zsigmondról, Bethlen Gáborról, és I. Rákóczi Györgyről. Tisztelettel álltunk meg Márton Áron sírjánál. Ebben a csodálatos székesegyházban, ahol sok híres magyar király, kormányzó, hadvezér síremléke előtt róhattuk le tiszteletünket. Vártunk egy keveset, hogy egyedül maradhasson csoportunk, hiszen nagyon sok diákcsoport kirándult ezekben a napokban. Megtudtuk, hogy az ottani oktatási rendszer szerint 6 hetes modulokban tanulnak, melyet egy hetes kirándulással zárnak. Amikor már csak mi voltunk a templomban, elénekeltük, a Himnuszt, Szózatot, mindkét Székely himnuszt, majd Zente kérésére a Boldogasszony Anyánkat.

Idegenvezetőnk érdekes történeteit hallgatva elsétáltunk a vár túloldali kapujáig, majd kis szabadidőt kaptunk tanárainktól. Sokan újabb vásárlásokba bonyolódtak ügyes alkudozásokkal. Többen a várban található érdekes szobrokkal közös fotókat készítettek, mások a fagyiarust látogatták meg. Miután a busz csomagtartójából pikniket rögtönöztünk és Andris hátizsákja is előkerült, útnak indultunk.

A Kenyérmező és a Cipó-hegy mellett elhaladva a ragyogó napsütésben láthattuk a távoli havas hegycsúcsokat. Déva várát vettük célba. A felvonó sajnos felújítás alatt állt. Néhány tanárunk így nem vállalta be a hegy bevételeit. A szép napsütésben végre kicsit melegebb is lett. Vagy mi melegedtünk ki, mire a sok száz lépcsőfokon át felmáztunk a várba? Előkerültek a napszemüvegek és a táskába a kabátok. Csodálatos kilátásban gyönyörködhettünk. Ráláttunk az egész városra, a távoli hegycsúcsokat fotóztuk, s közben hallgattuk idegenvezetőnk, Szilárd történeteit a várról, a valamikor ott élt emberekről. Felidéztük Kőműves Kelemen balladáját. Már meg sem lepődtünk, hogy a nagy mászás után a várba sem mehettünk be, mert FELÚJÍTJÁK. 😊 Természetesen örültünk, hogy ilyen nagy tisztelettel őrzik, óvják a történelmi emlékeket. A sok lépcsőn, az erdei ösvényen és egy igen sötét barlangon is áthaladtunk lefelé. A hosszú séták ismét alkalmat adtak arra, hogy a két osztály tagjai között új barátságok szövődjenek, a régiek elmélyüljenek. Buszra szálltunk és tovább haladtunk Csernakeresztúrra. Három épületben szállásolták el a csoportot. A gyönyörű szobák elfoglalása után ismét nagyon finom vacsorával kedveskedtek csoportunknak. A ház gazdája elmesélte nekünk a bukovinai székelyek történetét. Néma csendben hallgattuk a sok érdekességet. Vacsora után mindenki visszament a szállására és naplóiírás, kiselőadások után ismét gyorsan elaludtunk.

4.nap

Elérkeztünk erdélyi kirándulásunk utolsó napjához. Végre egy órával később kelhettünk. 7-ig alhattunk! A kiadós reggeli után összepakoltunk, rendbe tettük a szobákat. A nap sütött. A buszsofőr megállapította, hogy szép rendben hagytuk a buszt. Bepakoltuk a csomagokat és elindultunk Vajdahunyad büszke vára felé. Néhány perc utazás után meg is csodálhattuk a Hunyadiak pazar várkastélyát. Amikor megérkeztünk, mindenki rengeteg fotót készített, mert gyönyörű a vár! Sok érdekes információt mesélt Szilárd, az idegenvezetőnk, pl.: hogyan építették a várat, kik, mikor, hogyan éltek itt. Fotók után fotók következtek ajtóban, ablakfülkében, ablakon át, korlátról ki, kúton és hídon... A legviccesebb az volt, amikor ki akartunk fotózni az ablakon és valaki benézett. Mivel ITT IS felújításokat végeztek. Rengeteg termet láthattunk. Hatalmas elegáns, méltóságteljes épület finom vonalakkal. A kápolnába áhítattal, a toronyba kíváncsian lépcsőztünk. Mi már láthattuk és be is járhattuk a frissen felújított Neboisa (Ne félj) tornyot. A tömlöcbe és a kínzókamrába kíváncsian, majd elszörnyedve léptünk be. Örültünk, hogy mi viszonylag hamar kiszabadultunk a börtönből.

Szerencsére kényelmesen, nem rohanva, hosszú időt tölthettünk ebben a lenyűgöző várkastélyban.

A parkolóban ismét lerohantuk az árusokat, hogy maradék kis pénzünket elkölthessük édességekre, és kacatokra, tanáraink döbbenetére. A fegyverletétel az aktuális mosdólátogatás után most sem maradt el.

A buszba visszaszállva erdélyi utunk végső állomásaként Arad városát vettük célba. Közben Szilárd utolsó történeteit hallgattuk, énekeltünk.

Az utazások alatt sokan kártyáztak, társasoztak, beszélgettek, vagy aludtak..

Hamarosan megérkeztünk a sportpályák között álló obeliszkhez, melyet a vesztőhelyen emeltek és szintén szépen felújítottak az elmúlt négy év alatt. Kb. 10 munkás fűnyíróval dolgozott. Legnagyobb meglepetésünkre leállították a fűnyírókat, amikor a koszorúzásra készültünk. Nagyon megható volt, hogy csendben hallgatták végig énekeinket. Ragyogó napsütésben szikrázó kék égbolt alatt megemlékeztünk Aradról és a vértanúkról. Elénekeltük

a „Jaj, de szépen süt az őszi napsugára” kezdetű népies éneket, melyet a kivégzés után szereztek és énekeltek az itt élők. A koszorúzás alatt elénekeltük a Himnuszt. Büszkén énekelünk és emlékeztünk nagyjainkra.

A csoportkép és a tanárok közös fotója után hálásan búcsúztunk el Szilárdtól. Példaképként tekintünk rá. Egy kedves, nagytudású, bölcs embert ismertünk meg. Számtalan ismerettel gazdagodtunk általa Magyarország történelméről, földrajzáról.

Egy parkolóban piknikeztünk, majd az elveszett iratok, és a pápa látogatás miatt várható torlódástól tartva, izgulva indultunk a határ felé. Amikor beálltunk a határon a sorba, hátulról nagy kiáltás hallatszott „Megvan!” Előkerültek az elveszett iratok! Isten velünk volt, óvott minket egész úton. A határon is pillanatok alatt eltűnt a sor és az énekléssel észrevélenül repült el az idő a hazafelé tartó úton.

Nagy örömmel öleltük át szüleinket!

A felejthetetlen emlékeket megőrizzük, az új barátságokért, élményekért hálát adunk.

Hazaérkezésünk után élménybeszámolókat tartottunk szüleinknek, tanárainknak, diáktársainknak.

Ezzel az élménybeszámolóval szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek, aki a legapróbb segítséggel is hozzájárult ahhoz, hogy egy ilyen csodálatos élményben lehessen részünk.

Köszönjük osztályfőnökeinknek: Adrienn néni és Tünde néni, kísérő tanárainknak: Edit néni és Szilvi néni, és idegenvezetőnknek: Szilárdnak. Hálával tartozunk Anita néni és Szüleinknek.

A hetedik évfolyam tanulói

Gödöllő, 2023. május